

Crank Szilvia

*Színházra
hangolva*



SZÍNHÁZRA HANGOLVA



Kettőezer-hét, szeptember vége. Budapest egyik kávézója előtt rajongók sokasága várja, hogy bebocsátást nyerjenek a helyiségbe. A teremben már az utolsó simításokat végzik, mindenki azon munkálkodik, hogy tökéletesen sikerüljön az este. Nagy a tét! Színművész és rajongói szemtől szemben. A szervezők első ilyen jellegű próbálkozása. A „program”: kötetlen beszélgetés zenével, énekkel, videóvetítéssel fűszerezve. A műsorvezető hölgyek felkészülten, magabiztosan tartják kezükben a beszélgetés fonalát. Teszik mindezt könnyedén és vidáman, hiszen kollégák ők – az est főszereplője és a lányok – mindhárman. A színművész és egyik kérdezője osztálytársak voltak nemrég, így közös élményeiket is megosztják a hallgatósággal.

Kettőezer-hét, december vége. Néhány nappal karácsony előtt Budapest egyik kávézójában várok rá. Az ajtón belépve mosolyogva néz körül, majd sietős léptekkel jön felém. Ugyanaz a hatalmas hév és lendület, kedvesség és közvetlenség, mint szeptember végén. Csak a szerepe változik. Akkor ő kérdezte egykori osztálytársát, Nagy Sándort, most én őt. Wégnér Judit színművésznő örömmel vállalta az új szerepkört. A fiatal művésznő három éve végzett a Színház-és Filmművészeti Egyetemen, és már a második évadjában hat színház tizenegy különböző előadásában játszott. Életfilozófiája szerint „a tehetségnek és a szorgalomnak mindig győznie kell!” Kitartásban nála nincs hiány és a tehetséget is volt kitől örökölnie.

– *Az, hogy édesapád is zenész, számodra előnyt vagy hátrányt jelent a pályádon?*

– Se előny, se hátrány. Talán annyiból előny, hogy tőle örököltem a hallásomat, a zeneszeretetemet, a színházimádatomat. De az, hogy ő zenész, soha nem jelentett protekciót számomra. Amióta én is színházban játszom, boldogan látom, hogy rengetegen ismerik és szeretik az apukámat. Főleg zenészek és karmesterek.

– *Ő hegedűn játszik, ha jól tudom.*

– Igen, hegedűs. A Rock Színházban hegedült tizenegy évig. De játszott többek között az Operettszínházban, a Pesti Magyar Színházban – akkoriban Nemzeti – és a Madách Kamarában is. Rengeteg produkcióban, turnén vett részt. Gyakran mondogatják

mostanában, hogy „te vagy a Wégner Jani lánya?” Ez annyira jó! Még a főiskolán is hegedült egy-két énekvizsgánkon.

– *Zenész ember kislányaként akkor már kicsi korodban énekelgetél, verset mondtál?*

– Egész kicsiként még igen. Később apukám mindig elvitt magával a Rock színházi próbákra, amikor máshogy nem tudták megoldani a felügyeletemet, hiszen anyukám is dolgozott.

Én olyan csendes rajongó voltam, aki nagy szemekkel nézett, és itta magába ezt a csodálatos világot. Szépen lassan „kezdttem be-kattanni”, és rajongani a „nagyokért”: Sasiért (Sasvári Sándor színművész – a szerk.), Vikidálért, Nagy Anikóért, Földes Tomiért, Makrai Paliért és a többiekért. Ezzel ellentétben otthon nem



Óvodás kislányként

kérleltem apukámat, hogy vigyen magával a színházba, mert én is szerepelni akarok. Szerintem ők sokáig észre sem vették, hogy nekem ilyen fajta affinitásom lett volna. Azt nyilván hallották, hogy jó hangom van, hiszen tíz évesen beíratk zongorázni. Tizenegy évig játszottam a hangszeren, közben a Leövey Klára Gimnázium, ének-zene tagozatára jártam. Apukámnak egyáltalán nem állt szándékában menedzselni engem, sőt! Azt mondta, hogy „lányom ne akarj színész lenni, mert nem lehet belőle

megélni!” Kamaszkoromban, úgy tizennégy évesen érett meg bennem az a vágy, hogy én is szerepelni akarok, de nagyon gátlásos voltam. Talán éppen azért, mert otthonról nem kaptam ilyesfajta biztatást. Mindig is éreztem, hogy van tehetségem ehhez a pályához, csak borzasztóan nehezen vetkőztem le a gátlásaimat. Sok példaképem volt, de saját magamról csak később hittem el, hogy képes vagyok én is a színpadon teljesíteni.

Szólj nyugodtan, ha akarsz valamit kérdezni! (nevet)

– *Mesélj, csak!*

– Szóval sokáig csak néma rajongóként, nézői oldalról voltam a színház bűvkörében. A zene hatására, hogy zongoráztam, majd később, hogy a gimnázium kórusában énekeltem, egyre többet állhattam én is színpadon. A gimnázium mellett az Aranytíz Musical Stúdióba jártam. Ott kezdetem el énekelgetni és táncórákra járni. A színészmesterséget Kováts Kriszta tanította. Tizennyolc évesen, amikor először felvételiztem a Színművészetre, még nagyon gátlásos voltam. Annyira izgultam, hogy az valami szörnyű. Arra gondoltam, hogy kipróbálom, milyen a felvételi. Igazából nem hittem, hogy sikerülhet. Képzeld el, hogy felmentem a színpadra egy hangvillával a kezemben, és közben reszkettem. Kérdezték, hogy minek az a hangvilla? Azt válaszoltam, hogy ha esetleg énekelni kell... Nosza rajta, biztattak. Megadtam a hangot, majd nagyon félénken elénekeltem a Madárka, madárka kezdetű népdalt. Rémes lehetett! Ráadásul apukám elkísért a felvételre. Amikor meglátta őt a korrepetítor, aki zongorán kísért, megsúgta neki, hogy tehetségesnek tartanak, de rettenetesen éretlen vagyok még. Természetesen nem jutottam tovább, de legalább megtudtam az okát, hogy miért nem sikerült. Önbizalmat adott, hogy nem azért küldtek el, mert tehetségtelennek tartottak, hanem mert érnem kellett még.

– *Ezek után felvételiztél Toldy Máriához?*

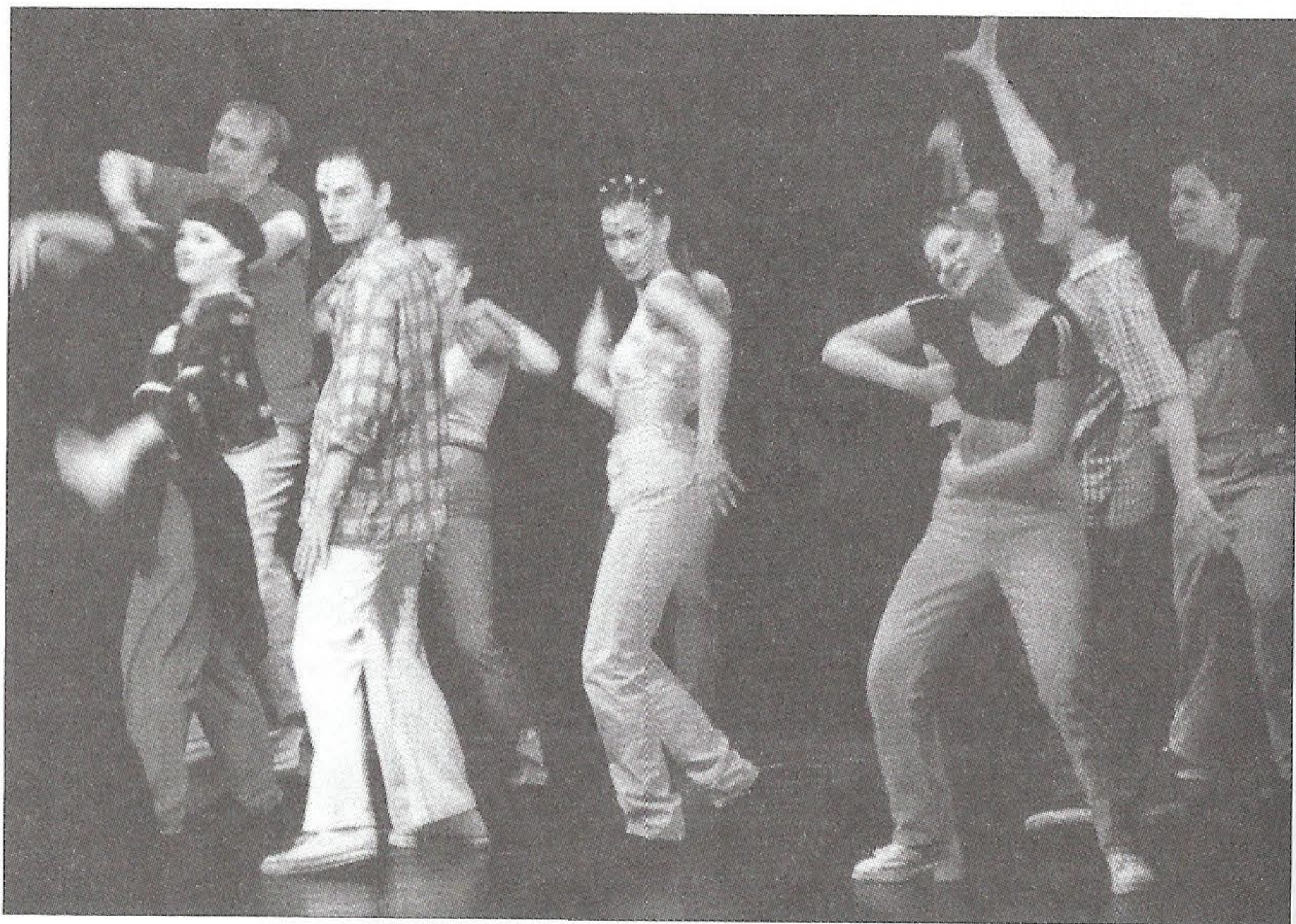
– Nem, előtte más színi iskolákba is jelentkeztem. Egy magán jellegű iskolába vettek fel, odajártam egy évig. Tizenkilenc évesen mentem el Toldy Máriához a Vasutas Zeneiskolába. Nagyon örültem, amikor felvett, mert őt tartottam a musicaléneklés legnagyobb mesterének.

– *Mivel felvételiztél?*

– Húú, már nem emlékszem... Talán két dalt énekeltem és egy monológot mondtam. Több fordulás volt a felvételi, az biztos.

– *Addigra már sikerült valamelyest legyűrnöd magadban a vizsgadrukkot?*

– Igen, azt hiszem, hogy volt bennem annyi bátorság, mert nagyon szerettem énekelni és szerettem a musicalek világát. Akkor már nagyon akartam, hogy felvegyenek. Az ott töltött három év alatt nagyon sok biztatást kaptam. Tatár Esztert nagyon szeretném kiemelni, aki a színészmesterséget tanította nekünk. Ő korábban hosszú ideig a Madách Színházban volt játékmester, még



Toldy Mária Musicalstúdió növendékeként egy fellépésen

Kerényi Imre igazgatása alatt. Eszter is biztatott, hogy tehetséges vagyok, és itt van a helyem. Toldy Marika néni mellett Kovács Brigitta volt a hangképző tanárom, őt is nagyon szerettem. Fincza Erika a jazztáncot tanította, tőle is sokat kaptam. Miklós Tibi tanított nekünk színészmesterséget, pontosabban a színpaddal és a

musical világával ismerkedtünk. Szóval ebben az időben kezdtem kinyílni, és lassan rátaláltam önmagamra. Hiába tehetséges valaki, hiába vannak jó képességei, az csak a „belépő”. Ha valakinek jó hangja van, jó mozgáskultúrája, az még nem elég, mert meg is kell találnod önmagadat, hogy merj megmutatkozni. Szerintem az nagyon fontos. És csak mindezek után jön a szakmai tudás. Valakiben ezek a képességek ösztönösen megvannak, vagy akkora önbizalma van, hogy rögtön tudja „tálalni”. Bennem nem volt meg, nekem kellett megkeresnem saját magamban. Amikor aztán kezdtem megtalálni az utamat, azt, hogy mi az, amiben én valóban jó vagyok, mi az, ami nekem való, onnantól kezdve nagyon „megugrott a dolog”. Érted mit mondok? (mosolyog)

– *Persze!*

– Az első szárnypróbálgatások tehát itt történtek a Vasutas Zeneiskolában. Nekem húszévesen ez pont jó volt. Közben folyamatosan felvételiztem a főiskolára, és folyamatosan kirúgtak.

– *Hányszor próbálkoztál?*

– Hétszer... A mai napig nem tudom eldönteni, hogy ez dicsőség vagy szégyen... Azt gondolom, hogy valahol mégis csak pozitív dolog, mert a kitartásomat tükrözi.

– *Persze, hiszen nem adtad fel!*

– Nem adtam fel, mert annyira azt éreztem, hogy nekem ott a helyem. De ott ezt miért nem látták? (mosolyog) Persze közben sem unatkoztam, nagyon „jó életem” volt addig is. Az idő aztán engem igazolt. Végül is csak felvettek és szépen lassan megértem. Lehet, hogy nekem ennyi időre volt szükségem ahhoz, hogy egy kiforrott egyéniséget lássanak bennem, aki igenis tisztában van a saját képességeivel. Technikailag is eljutottam egy olyan szintre, hogy énekeltem, táncoltam, játszottam „profi módon” Meg tudtam mutatni, hogy ez vagyok én!

– *A hangvillától a színpadig...*

– Igen, a hangvillától eljutottam odáig, hogy itt vagyok, és kérhetnek bármit! Ha kell, fejen állok.

– *Közben prózai osztályokba is felvételiztél, mert a musical szak csak négy évente indul.*

– Pontosan. Kezdetben tulajdonképpen nem is tudtam eldönteni,

hogy melyik szakot szeretném. Például Polyák Lilla is prózai osztályba járt, és azt gondolom, hogy nem járt rosszul. Emellett ő úgyis fantasztikusan énekel.

– *A kettő nem zárja ki egymást.*

– Így van. Úgy gondoltam, ha prózai osztálya bejutok, nekem az csak jót fog tenni. Mellette persze folytatom az énektanulást. Hol az első, hol a második rostáról estem ki. Visszatérve a stúdióhoz: amikor már harmadik éve voltam Marika néninél, az akkori növendékek bekerültek a volt Nemzeti Színház My Fair Lady című előadásába. Többen azóta már a pályán lévő színészek. Ez a darab nagyon jót tett nekünk, hiszen statisztáltunk, kaptunk kisebb szerepeket, és a lényeg: színpadon voltunk. Nem is akármilyen emberek mellett játszhattunk: Agárdy Gábor, Sinkovits Imre. Igazi SZÍNHÁZI produkció volt. Bocss, ha egy kicsit csapongok. (mosolyog)

– *Nem, nem. Tudlak követni.*

– Utána a József Attila Színház Egy csók és más semmi című zenés vígjátékban – szintén Toldysként – játszhattunk néhányan, de már meghallgatás útján kaptuk meg a feladatot. Kisebb zenés-táncos szerepet kaptunk a főszereplők mellett. Tovább nőtt a színpadi rutinom. Megismerhettem más rendezőket, színészeket. A következő állomás a Madách Színházban a Nyomorultak című darab volt. Oda szintén kórustagként kerültem, ahova Nagy Sanyi ajánlott engem, aki a Toldy-stúdióban is osztálytársam volt. Pontosabban felhívott, hogy „Juci gyere el meghallgatásra, mert kellene még csajok!” Végre igazi „musical – közegbe” kerültem! Nagyon jó volt, hogy az akkori és mostani nagy sztárok, Sasi, Vikidál, Földes Tomi mellett lehettünk! Abban az időben fedezett fel Kerényi Imre és Szirtes Tamás. Kerényi tanár úr, később a Főiskolán négy éven keresztül azt mondta nekem, hogy „maga kiragyogott a kórusból, magát fel kellett venni”. Így amikor elmentem felvételizni a főiskolára – mire diplomáztam egyetem lett – Kerényi Imre osztályába, addigra már ők valamelyest, látásból ismertek. Nem voltam teljesen ismeretlen a számukra.

– *Az utolsó felvételin mi történt? Emlékszel rá?*

– Abszolút! Mindenre emlékszem, bár nagyon hosszú volt. A harmadik forduló egy teljes hétig tartott...

– *Egyedül készültél mindig?*

– Nem egyedül, nagyon jó kérdés. Eleinte egy ismerősöm, Papp Éva foglalkozott velem. Tatár Esztert pedig azért is hangsúlyozom annyira, mert miután már nem jártam Marika nénihez, ő utána is sokat foglalkozott velem. Átvettük a monológokat, verseket, tanácsokat adott. Bementünk a Madáchba, elvonultunk kis sarkokba és gyakoroltunk. Nagyon sokat segített. Nem erőltetett rám előadásmódokat, hanem meglátta azt a stílust, ami nekem a leginkább megfelelt.

– *A hetediknél is ő segített?*

– Igen. Nagyon sokat jelentett még az, hogy... Majd visszakanyarodok a felvételihez, csak elmondok még valamit!(mosolyog)

– *Rendben!*

– Szóval a színház mellett, sokat jelentett az életemben, hogy időközben bekerültem a Kimnowak zenekarba, majd a Bergendy Szalonzenekarba. Toldy Mária stúdiójában ismerkedtem meg Kozma Orsival, aki a Kimnowak vokalistája volt. Ő vitt magával az együttesbe, ami egy teljesen más világ volt számomra, hiszen mégis csak egy rock banda volt.

– *Három zenekarban énekeltél eddig, akik teljesen más stílust képviselnek.*

– Igen, igen teljesen más mindhárom.(nevet) Egyébként több zenekarban énekeltem, de nem mind ismert. Tizenkilenc évesen csöppentem be a Kimnowakba. Teljesen meg voltam rémülve, de Orsi bizalma nagyon jól esett, hogy én ott megállok majd a helyem. Éveken keresztül vokáloztam náluk, ami színpadi rutin szempontjából is nagyon jó volt. Amikor a Bergendy zenekarból elment Micheller Myrtil –aki Janza Kata után volt a zenekarban –, kellett egy új lány. Oda szintén meghallgatás útján kerültem be. Apukám egyik kollégája, az ottani trombitás, Antal Gábor szólt, hogy próbáljam meg. A velük töltött több, mint három év hihetetlen és csodálatos volt.

Egy élő zenekarral a hátam mögött vokáloztam, ráadásul szólókat is énekelhettem! Mindenféle műfajt kipróbálhattam.

Nagyon nagy megtiszteltetés volt, hogy Bergendy István alkalmasnak talált. Rengeteget tanultam, fejlődtem a náluk töltött idő alatt. Addig én musical-őrült voltam, de Pista mindig azzal nyugtatott, hogy Roxikám – ő így hívott – nem csak a musical van a világon! Filmzenéket, jazzt, popdalokat, tánczenéket, szalonzenét is játszottunk, és lassan kinyílt a fülem. Egy idő után már jó volt elénekelni Andrews Sisters számokat is, ami a húszas-harmincas évek zenéje. Mire eljutottam a hetedik felvételiig, volt egy –úgymond- fix állásom. Tudtam, hogy a zenekarban jó helyen vagyok, szeretnek engem, szerepelhetek, megélek belőle. Volt egy biztonságérzetem, hogy ha nem sikerülne bejutnom, akkor sincs baj.



Bergendy Szalonzenekar
énekesnőjeként

Akkor majd máshogy leszek színésznő. Nem voltam kétségbeesve, mert jól éreztem magam a helyemen. Valószínűleg ez sugározhatott belőlem. Tisztában voltam a képességeimmel.

– *Feloldott teljesen ez a tudat?*

– Így van. Megtaláltam magam. A zenekaroktól és a statisztálásoktól olyan fokú színpadi rutint kaptam, hogy már nem ijedtem meg attól, ha száz ember néz. És így sikerült!(csettint) Utólag megtudtam, hogy Kerényi tanár úr már az első rosta után eldöntötte, hogy felvesz. Az utolsó rostán már bármit kértek tőlem,

megcsináltam. Láttam az arcokon, hogy tetszettem. Jók voltak a visszajelzések. Megmondom őszintén még így hosszú évek után sem tudom, hogy miért nem sikerült korábban bejutnom.

– *A színházi tapasztalat sokat segített.*

– Igen, de ennek ellenére nem értem, hogy miért van az, hogy rengeteg tehetséges és rutinos embert nem vesznek fel.

– *Szerencsés is voltál.*

– Igen, nagyon szerencsésnek érzem magam!

– *Köztudott, hogy a Főiskoláról az első években külső munkákra nem engedik ki a diákokat. Te pedig a Bergendy zenekarban énekel-
tél. Hogy lehetett – lehetett-e egyáltalán – összeegyeztetni a kettőt?*

– Nagyon jó a kérdés. Az első évben próbáltam a zenekart tovább vinni, de Kerényi tanár úr nem engedte.

– *Miért?*

– Jogosan nem engedett. Az első évről azt kell tudni, hogy teljesen lekötik az embert. Reggel nyolctól éjfélig bent voltunk, anyyira sok volt a feladat. Megkaptuk, például, hogy a következő órára mindenki jelenettel, monológgal készüljön, keressen partnert hozzá, dolgozza ki, rendezze meg, díszletezze be... stb. Minden percre szükségünk volt, hogy felkészüljünk az órákra. Megszűnt a magánéletünk mellette. Délelőttönként elméleti órák, mozgásórák, délután pedig a szakmai órák – beszédtechnika, színészmesterség – voltak. Este hat után pedig próbáltunk a másnapi órákra. Se időm, se lehetőségem nem volt a Bergendy zenekart folytatni. Át kellett adnom a stafétabotot. Így alakult. A Főiskolán szándékosan befogják az embert, hogy szokjuk meg, ez egy életforma, tanuljuk meg az időnket beosztani. Ezt nagyon megtanultuk. Ha volt egy szabad húsz percem, vagy fél óráam, akkor azt nem lebzseltem el, hanem végiggondoltam, hogyan töltssem ki hasznosan. Verset tanuljak-e vagy tornázzak.

– *Az osztálytársaiddal hamar megtalálta a közös hangot?*

– Nagyon jó osztályom volt. Sokan ismertek lettek közülünk. Nem ismertségi sorrendben, de elmondanám a névsort: Zöld Csabi, Szőcs Artúr, Szemenyei Jani, Ömböli Pali, Fila Balázs, Dolhai Attila, Nagy Sanyi, Posta Victor, Kerényi Miklós Máté... és még egy fiú. Ki nem jut az eszembe?

az, hogy nem engedtek ki bennünket. Az is közrejátszhatott ebben, hogy „kettővel” előttünk végzett egy musical osztály, a Szinetár –osztály.

– *Homonnay Zsolték osztálya?*

– Igen. Őket elég hamar kiengedte Szinetár tanár úr, azt hiszem már másodikban, és úgy tudom, hogy negyedikre teljesen szétesett az osztály, ezért minket már szigorúbban fogtak. Maradéktalanul nálunk sem sikerült betartani, bár Dolhai Attila esete elég speciális. Nagyon akarta őt Kerényi Miklós Gábor a Mozart címszerepére, ezért kiment.

Amikor másodikosok voltunk, akkor kapta meg a Madách Színház Az operaház fantomját. A színháznak akkor még Kerényi Imre, a mi osztályfőnökünk volt az igazgatója. A terv az volt, hogy az osztályunk lett volna a darabban a kórus. A színház is jól járt volna, hiszen nem kellett volna külsősöket keresni, és mi is, hiszen meg lett volna a szakmai gyakorlatunk. Székely Gábor rektor úr viszont nem engedett ki minket, mert úgy vélte, hogy az osztályunk túlságosan kivételezett helyzetben lett volna a többiekhez képest. Nem értettem vele egyet, mert ilyenre volt már példa azelőtt is... De végül is nem mehettünk a Fantomra.

– *Jó téged hallgatni, ahogy mesélsz.*

– Engem aztán nem lehet lelőni, ha elkezdek beszélni! Szólj közbe nyugodtan! (nevet)

– *Most megragadnám a lehetőséget egy kérdés erejéig: szinte minden szerepeteket meghallgatás útján kapjátok meg. A helyzettel járó vizsgadrukkot mennyire sikerült magadban legyűrnöd? Szeretted egyáltalán az ilyen helyzeteket?*

– Szerencsére engem eddig többször hívtak egy-egy szerepet eljátszani, mint ahányszor meghallgatáson voltam. Ki szereti? (nevet)

– *Van olyan, aki szereti!*

– Aki szereti a meghallgatásokat? Komolyan? (csodálkozva néz rám)

– *Igen. Például Polyák Lilla.*

– Tényleg?

– *Sőt, Serbán Attila is.*

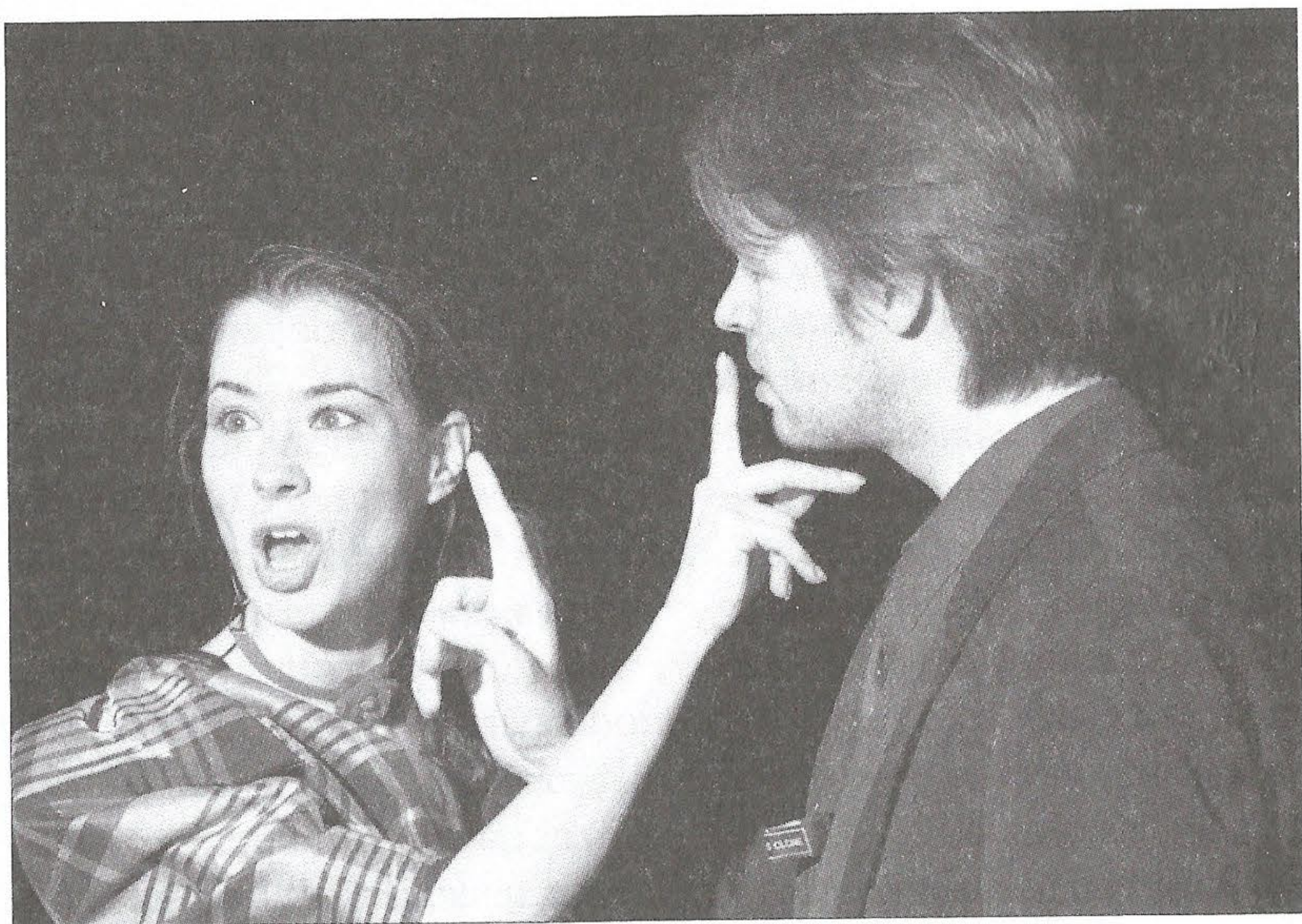
– *Gondolj a Démonológiára!* (az osztály közös vizsgadarabja)
 – Nem vagyunk mindnyájan benne... (gondolkodik) Jaj, a Lóri! Nagy Lóri. Így van! A lányok pedig: Peller Anna, Holecskó Orsi, Nádas Vera, Szegő Adrienn, Balogh Anna, Tompos Kátya és én. Így voltunk tizenheten. Különböző emberek vagyunk, de szeretünk együtt dolgozni. Nem állítom, hogy mindenki felhőtlenül imádta egymást, de ez szerintem teljesen természetes. Különböző korú, háttérű emberek egyszer csak összekerülnek... és nagyon össze voltunk zárva. Elkerülhetetlenek a konfliktusok és a viták. Szorgalmas és ambíciózus osztály voltunk, rettenetesen jól tudtunk együtt dolgozni. Ha voltak is nézeteltérések, teljesen feldobott minket, ha jött egy vizsga, vagy egy produkció.



A főiskolai osztály, a Hegedűs a háztetőn c. előadás előtt

– *Ez is azt mutatja, hogy egy irányba húzott mindenki, hiszen közös volt a cél.*

– Volt egy közösségi szellem, hogy jól sikerüljenek a dolgaink. A vége felé már ez nem annyira működött, hiszen mindenki keresgélte a helyét. Abban, hogy összetartottunk, nagy szerepet játszott



A Kapj el! c. musicalben Posta Victorral

tanárokat, rendezőket, akikkel dolgozni szeretnénk. Azért, hogy minél több emberrel találkozzunk, ne csak vele dolgozzunk. Buzdított arra is, hogy tanuljuk meg saját magunkat menedzselni. Keressük a saját utunkat, ne tőle várjuk ezt el. Ezen fellelkesedve eszembe jutott a Kapj el! című darab, amit még a főiskola előtt láttam Mámor címmel a Thália Színházban. Gesztesi Károly és Liptai Klaudia előadásában. Nagyon tetszett a darab. Az egyik osztálytársam, Posta Victor fantasztikusan zongorázik, Svájcban a baseli zeneakadémián végzett. Bennem az élt ezzel a darabbal kapcsolatban, hogy a férfi főszereplő egy zeneszerző, egy zongorista. Arra gondoltam, hogy Victornak milyen jól állna ez a szerep, mert ő tényleg tud zongorázni, és kísérelhetné magát előben. Innen jött az egész ötlet. Az, hogy a lány szerepe is milyen jó, tulajdonképpen nem foglalkoztatott. (nevet)

– *Csak Victornak jó legyen.*

– Igen, és hogy milyen jó lenne, ha mi ketten ezt eljátszhanánk. Másodikban és harmadikban mi valahogy kimaradtunk egy-egy vizsgadarabból. Az osztályból sokan megcsinálták a Kokainfutárt,

- Azt a mindenit!
- *Viszont Nagy Sanyi és Mahó Andi nem szeretik.*
- Szerintem Lilla és Serbi azért is szeretik, mert talán nekik több pozitív élményük van a meghallgatásokkal kapcsolatban. Többször kaphattak meg szerepet, mint ahányszor nem. Én gyűlölöm a meghallgatásokat, függetlenül attól, hogy tudom, ez van, és el kell fogadni. Egy színházon belül is kiírnak meghallgatást, ha az adott vezetőség nem tudja pontosan eldönteni, hogy kire illene leginkább a szerep. A külföldről megvett darabokra pedig általában ki kell írniuk. A meghallgatás sikeressége úgy érzem nem csak rajtam múlik, túl sok összetevője van. A vizsgadrukkal kapcsolatban: a főiskolán volt, de ennek ellenére jól teljesítettem. Engem nem hátráltat, hanem éppen előrevisz, mert szeretnék bizonyítani.
- *Mi alapján szoktad kiválasztani, hogy melyik meghallgatásra mész el? Mert ez ugye csak rajtad múlik.*
- Persze. Mint mondtam, nem sok meghallgatáson voltam eddig. A Volt egyszer egy csapatra Szirtes tanár úr hívott, aki tanárom volt a Főiskolán. Tőle tudom, hogy az utolsó körben estem ki. A felvételeket kiküldték Angliába Webber csapatának, és ők döntötték el a végleges szereposztást. A tanár úr nagyon sajnálta, viszont szerette volna, ha ott vagyok a „tűz körül” – ő fogalmazott így – ezért kérte, hogy énekeljek a kórusban. Ha bármi történik, ott legyek. Így kerültem a Madách Színházba. A Vámpírok báljáról banális módon lemaradtam. Amikor megtudtam, hogy lehet jelentkezni, akkor már késő volt. Egyszerűen lekéstem. Láttam az előadást, és szerintem nem is illettem volna bele. Egyébként nagyon tetszett.
- *A Kapj el! című musicalt Posta Victorral vizsgadarabként játszottátok még a főiskolán?*
- Igen.
- *Választhattátok ezt a darabot vagy kaptátok? Miért éppen ti ketten? Lehet kétszemélyes darab egy vizsgaelőadás?*
- Ez egy nagyon jó és fontos kérdés. Kerényi tanár úr biztatta az osztályt, hogy legyünk aktívak, keressünk ötleteket. Sőt, harmadikban és negyedikben kimondottan kérte, hogy hívjunk

a darabot. A tanár úr úgy döntött, hogy ismert színészekkel, úgy-
mond sztárokkal szeretné bemutatni. A mai világban, neki igaz-
gatóként arra kell törekednie, hogy megteljen a nézőtér, és sike-
res legyen az előadás. Anyagilag is. Én ezt valahol megértem. Ő
abban látja a siker kulcsát, hogy ismert színészekkel kell bemutat-
ni a darabokat. Ezzel viszont egyáltalán nem értek egyet. A tanár
úr ezt így látta jónak, így tartotta biztonságosnak. Nem mert fel-
vállalni minket. Mi lettünk a tartalék szereposztás, ami azt jelen-
ti, ha baj van, vagy nem tudnak egyeztetni, akkor mi ugrunk.
Victor és én újratanultuk új fordításban az egész darabot, újrata-
nultuk a koreográfiákat, és végigcsináltuk a másfél hónapos pró-
bafolyamatot a kollégákkal párhuzamosan. Várjuk a
lehetőséget...

– *Nehezen élted meg ezt a dolgot?*

– Nagyon... Őszintén szólva életem eddigi legnagyobb „szakmai
pofonja” volt. Nem azért, mert én nem szerepelhetek a Madách
Színház nagyszínpadán, hanem azért mert Sonia Walks szerepet
teljesen magaménak érzem. És az ötlet is tőlem jött. Annyira so-
kat kaptam tőle és magamra találtam általa. Rengeteg pozitív
visszajelzést kaptam. Úgy érzem, hogy a szerep által tudnék adni



A My Fair Lady előadásban (balról a második)

az Én és a kisöcsémet, de – nem csak mi ketten – kimaradtunk. Így alakult. Úgy éreztem, hogy Victornak és nekem még bizonyítanunk kell. Kerényi tanár úrnak felvettem az ötletemet harmadikban, nagyin tetszett neki, sőt azt javasolta, hogy inkább negyedikben csináljunk belőle diplomavizsgát. Ami azt jelentette, hogy egész évben játszhattuk közönség előtt. Felajánlotta, hogy megkér valakit, aki megrendezi a darabot. Szirtes Tamás örömmel vállalta a feladatot. Victorral nekiestünk a munkának: felkuktattuk a szövegekötvet, Szirtes tanár úr megszerezte a darab zenéjét, az eredeti amerikai cd-t. Victor elkészítette a darab teljes zenei alapját, tökéletes hangszereléssel. Hatalmas munka volt, három hónapig dolgozott rajta. A dalszövegeket újrarendítettük, mert szerettük volna egy kicsit modernebbé tenni. A prózai szöveget Miklós Tibinek köszönhattuk, az ő fordításában játszottuk. Rengeteg munkánk volt benne! Közel három hónapos próbafolyamat után mutattuk be. Szirtes tanár úr korábban nem ismerte ezt a darabot, és beleszeretett. Nagyon sikeres vizsga volt. Már amennyire sikeresnek mondható egy színművészeti vizsga. (mosolyog) Értem ez alatt azt, hogy viszonylag folyamatosan telt ház előtt játszottunk, és pozitív visszajelzéseket kaptunk. A szakmából is sokan látták. Nagyon sokat profitáltam az előadásból, mert ezt látta Iglódi István tanár úr és Balázsovits Lajos rendezőigazgató is, akiktől később munkát, feladatot kaptam. Egy évig játszottuk. Benne volt egy kicsit a levegőben, hogy később talán a Madách Színházban is bemutatathatjuk, mert Szirtes tanár úr nagyon dicsért és szeretett minket. Rengeteg munkája volt benne neki is. Nagyon sokat kaptam tőle a próbafolyamat alatt. Ezzel a szereppel annyit tanultam, mint a négy év alatt összesen. Az első olyan főszerepem volt, amit végigjátszottam elejétől a végéig. Kettőnknek kellett lekötöni a nézők figyelmét egész este. Koreográfia, ének, színészet, dráma, humor, vígjáték. Komplexen minden benne volt. Nagyon nehéz, de egyben hálás színészi feladat. A tanár úr szívében viselte a sorsunkat, küzdött azért, hogy mi jók lehessünk. Lelkiismeretesen és következetesen tanított, rendezett minket. Nagyon sokat kaptam és tanultam tőle. Aztán két évvel később bemutatta a Madách Színház Édeskettes hármásban címmel

– Fenyő Miklóssal harmadik éve dolgozom együtt. Úgy ismerkedtünk meg, hogy Plexi barátnőm – akivel a Bergendyben énekeltem – hívott hozzájuk. Miklós körülbelül három éve – a szokásos két nagy budapesti koncert mellett – előzenekarral, táncosokkal tarkított koncertekkel járja az országot. Akkor szüksége volt egy új vokálformációra. Plexi nagyon régóta dolgozik vele, és engem hívott a szoprán szólamra. A rock'n'roll világ addig teljesen távol állt tőlem, de nagyon megszerettem. Kicsit furcsa volt eleinte, de ez is egy kihívás. Miklós számára talán egy kicsit mókás is, hogy egy színésznő az egyik vokalistája. Mondja is néha: te... színésznő!

– *A József Attila Színházban akár játszhatnál is a Made in Hungáriában vagy az Aranycsapatban.*

– Miklós is szeretne volna, fel is vetette az ötletet az Aranycsapat indulásakor. De természetesen elsősorban a társulat tagjaival dolgoznak a rendezők. Ha megfigyeled, akkor a – Kimnowak kivételével, mert az rockzenekar – a Bergendy és a Fenyő is hasonlít a színházhoz. Mindkét helyen kicsit „színészkedni” is kell, hiszen a számokat elő kell adni, nemcsak „úgy” énekelni. Remélem, még sokáig tudok Miklóssal együtt dolgozni.

– *Munkádon kívül szoktál színházba járni? Kollégáidat megnézed?*

– Igen, főleg azokat, akik közelebb állnak a szívemhez. Igyekszem képben lenni. A Vámpírok bálját már említettem, hiszen musicalimádó vagyok. Az Operettszínházban például minden musicalt láttam, de az operettekkel picit le vagyok maradva.

– *Van kedvenced, amit civilként néztél és nagyon tetszett?*

– A Menyasszonytáncot egy nagyon szép és kivételes előadásnak tartom. A szépség és a szörnyeteg is nívós. Hirtelen ezeket említeném, de az én szívem – talán a gyerekkorom miatt – még mindig ott van a Rock Színházban. Az ott játszott Jézus Krisztus Szupersztár, a Nyomorultak hihetetlenül jó előadások voltak. Számomra az az etalon.

– *Az általad eljátszottak között pedig nyilván Sonia szerepe az.*

– Persze! Akkora súlyú feladatot, azóta sajnos még nem kaptam.

valamit a nézőknek. Ezt azért merem mondani, mert a főiskolán megtörtént, hogy előadás után számomra teljesen ismeretlen család üzenetet hagyott a portán, hogy „hatalmas élmény volt számunkra az előadás és a művésznő alakítása! Sok sikert kívánunk a pályán is!” Főiskolásként ez nagy megtiszteltetés volt.

– *Sonia Walks szerepén kívül van másik olyan, amit nagyon szeretnél eljátszani?*

– Igen. Nagyon szívesen megpróbálnám Roxie szerepét a Chicago című musicalből, és a My Fair Lady címszerepét. Ezek közel állnak hozzám.

– *Gondoltál már arra, hogy esetleg külföldön is szerencsét próbálj?*

– Fontos tudni, hogy egy külföldi meghallgatáshoz nem árt, ha van segítséged. Vagy egy menedzser személyében, vagy egy olyan emberében, akinek van kapcsolatrendszer, aki segít neked és felvállal téged. Dr. Simon Edit ilyen ember. Ő az, aki tudja, hogy mikor és hol vannak meghallgatások. A magyar színészek közül sokan neki köszönhetik a külföldi munkáikat. Járhatnám én a magam útját is, de őszintén szólva egyedül nem merek belevágni. Nagyon jól kellene nyelvet beszélni, ami nekem még egy kicsit sántít. Ez az egy dolog az, amiben le vagyok maradva, mert minden mással foglalkoztam. Alapszinten persze beszélek angolul, de ennél azért jobban kellene. Egyszerűen nem merek nekivágni. Nem is tudom, hogy boldogulnék, hogy bírnám azt az életet. Csodálom a kinti kollégákat, mert hihetetlenül profik a musical műfajában. Ha kint megkapsz egy szerepet, akkor minden áldott nap, minden este azt kell játszani. Aminek az az előnye, hogy jól megfizetnek, van egy biztonságos életed, a hátránya pedig, hogy – úgymond – ki lehet égni. Nyilván vállalja mindezt, aki kimegy. Azt hiszem én gyáva vagyok ehhez. Egy idegen országban, idegen kultúrában, idegen nyelven egyedül megálljak a lábamon... Jó lenne, csak félős vagyok. (mosolyog) Bátoraké a szerencse!

– *A Kimnowak és a Bergendy együttesről már beszélgettünk, de a harmadik emberről, akinél énekelsz, Fenyő Miklósról eddig nem esett szó. Egy újabb zenei világ.*

Nem is tudom, hogy van-e annál jobb musicalszerep, ami ennyire hálás és jó. Talán a *My Fair Lady*, igen! (nevet)

– *A színpadon álló emberek rémálma, amikor nem jut eszébe a szöveg. Veled történt-e már hasonló?*

– Szerencsére nem vagyok bakizós típus. (lekopogja) Egyetlen egyszer a *Ne nevedd korán!* előadásán előfordult, amit a Játékszínben játszottunk. Haumann Péter volt a partnerem – ami nagyon nagy öröm és megtiszteltetés volt a számomra –, ő mentett meg. Egy mondatom volt már csak hátra, ami nem jutott eszembe, és elkezdtem hebegni-habogni. Péter gyorsan rávágott, és kimentett a helyzetből. Megsúgom, fordítva is megtörtént. (mosolyog) Erre mondta ő, hogy adunk-kapunk, ez természetes. Ebben a darabban esett meg, hogy egy verset kellett elmondanom, amit az egyik előadáson elkezdtem, majd elfelejtettem. Ijedtemben olyat költöttem, hogy még rímelt is. Senki nem vette észre, csak a kollégák szeme kerekedett ki kicsit... Vagy előfordult, hogy előadás közben a nézőtéren megcsörrent egy telefon. Akkor egyszerűen improvizáltam, és beleszóttam a mondandómba: „á, micsoda dallamokat hallok”. (olyan beleéléssel meséli, mintha a színpadon állna) Valahogy pont beleillett az adott szituációba. Van még egy történet, hogy hogyan lehet kijönni egy rossz szituációból. A *Kapj el!*-t játszottuk a főiskolán... Láttad az előadást vagy az *Édeskettes* hármásbant a Madáchban?

– *Igen, az Édeskettest többször is.*

– Az ominózus éttermi jelenetről van szó, amikor a pasi már visszaül az asztalhoz, miután az ő dalát játszották. Majd megszólal a lány, hogy most meg az én zeném szól. Van egy kis előzene, amit át kell beszélnie a lánynak: „Jézusom, hát nem hallja, ez az első nagy slágerem, ezt írtam, tavaly nyáron játszották...” (Juci teljes átéléssel mondja, mintha hirtelen újra belesöppent volna a szerepébe), és be kell lépni az énekkel, ez ki van számolva. Victor mondta a szövegét, és már meg kellett volna szólalnia a zenének. Nem szólalt meg... Már kezdtem türelmetlen lenni... A Főiskolán volt egy hangosító srác, Péter, aki indította az alapot, de hát mégsem szólhattam ki, mert ott ült a közönség. Az jár a fejemben, hogyan fogok ebből kijönni.

Ha később indítja el az alapot, akkor már többet kell beszélnem. Már elhangzott az a végszó is, miután énekelnem kellett volna. Nagy nehezen leesett neki a tantusz, és elindította, én közben meg improvizáltam. Előadás után megbeszéltük vele, hogy legközelebb kicsit jobban figyeljen. Mindezek ellenére még egyszer megtörtént... Akkor már nagyon mérges voltam, amikor újra megvolt a végszó és nem indult el a zene. Már tűkön ültem, próbáltam valahogy jelezni neki. Pétert az előadáson Peternek hívtuk – ejtsd: Pítör –, mert egyszer őt is „belejátszottuk” a darabba, a stúdiójelenetnél. Szóval nem volt zene, és én teljes erőmből rácsaptam az asztalra és kiabáltam, hogy Peter! Gyorsan elindította a zenét, majd „hallja, megszólalt az én zeném” mondtam, és valahogy kijöttem ebből a kínos szituációból. Az egész nem volt annyira feltűnő a nézőknek, csak azok nevettek nagyon, akik többször látták a darabot. Nagyon megtanultam improvizálni ezen az előadáson! Ennél nagyobb baki még nem történt velem. Kisebb dolgok, hogy ruhaszakadás, vagy valami leesik, elhagytam a cipőmet, persze előfordultak. Nagy szövegkiesés még nem volt hála istennek.

– *Eddig csak a musical szerepeidről beszéltünk, de prózában is volt már alkalmad bizonyítani?*

– Igen, a Játékszínbe meghallgatás útján kerültem még a főiskola alatt. Az említett Ne nevedd korán!-ra kerestek egy fiatal lányt. Abszolút prózai előadás volt. Noel Coward-vígjáték, aki Magyarországon nem annyira ismert. Nagyon jó humora van. Három évig játszottuk. A Hotel Pláza című Neil Simon-darabot, a ami napig műsoron van, amelyben Gálvölgyi János, Kiss Mari és Tóth Enikő a főbb szereplők. A Játékszínben ment tavaly a Naf-talin, ami egy zenés próza, dalbetétek voltak benne. De játszottam a József Attila Színházban A Pál utcai fiúk-ban Ács Feri szerepét.

– *A honlapodon az életrajzi leíráson túl, sok minden mást is el-árulsz magadról.*

– Kaptam egy kérdőívet, hogy töltssem ki... (mosolyog)

– *Az, hogy önmagaddal elégedetlen vagy, az a maximalizmust jelenti?*

– Igen, abszolút. Nálam ez már beteges. Ami valahol jó, hiszen az

– *Mi az, ami segít túljutnod ezen az állapoton?*

– A szeretet. A pozitív visszajelzések, a barátok. Másrészt a tudatosság. Azt szokták mondani – csúnyán fogalmazva – minél többen utálnak, annál jobb vagy. Valahogy a rosszat le kell rázni. Nem szabad azzal foglalkozni, hogy ennek vagy annak nem tetszettem, vagy rosszat írtak rólam. Nem tetszhetünk mindenkinek, ilyen nincs.

– *A kritikával nem is foglalkozol?*

– Annyira sok kritika még nem ért... (mosolyog) Vagy legalábbis nem jutnak el hozzám. Egy-kettő eljutott, amin napokig rágódtam. Sőt, azon is rágódom, ha valaki olyat kritizálnak, akit szeretek. Az is ugyanolyan rosszul esik. De muszáj ezen továbblépni. Szerintem mindig a jóból lehet erőt meríteni.

– *Párodrol, György-Rózsa Sándorról, az Operettszínház művészeről van szó.*

– Ha neki nem megy olyan jól, az nekem nagyon fáj. Viszont a legkisebb sikere is nagyon jólesik: például, ha kap egy kis szinkronszerpet, vagy fellépése van valahol. Pozitívumnak tartom, hogy ugyanaz a szakmánk, mert öntjük egymásba a lelket, és tudunk egymásnak segíteni. Az ember kitől várjon őszinte véleményyt, ha nem a párjától?

– *Némi ellentmondásra bukkantam a kérdőív sorai között. A „rossz tulajdonságaim” kategóriában a türelmetlen jelző olvasható, a „jó tulajdonságaim”-ban pedig az, hogy szorgalmas. Ha szorgalmas vagy, akkor magyarul kitartó, tehát nem lehetsz türelmetlen.*

– Azt azért tudni kell, hogy a horoszkópom szerint én ikrek vagyok. Ami azt jelenti, hogy két teljesen különböző ember van egy testben, és ez borzasztó. A türelmetlenség nálam azt jelenti, hogy mindig szeretném hamarabb látni a dolgok eredményét. Az élet minden területén így vagyok ezzel. Türelmetlen vagyok, kapkodó, kétségbeeső, de közben kitartó és elszánt is.

– *Kitartóan szereted például Angliát és Amerikát. Jártál már ezeken a helyeken?*

– Az a vicc, hogy nem. (nevet) Kicsit aberrált dolognak tűnik, hogy így látatlanban ezt mondom. Csak azokra az információkra

A Naftalin c.
darabban
Milka szerepében



ember igyekszik a legjobbat kihozni önmagából. Ezen a pályán azért nehéz, mert nagyon sokszor játsszuk el ugyanazt a szerepet, és nem lehet, hogy negyvennyolcadszorra úgy megyek be a színpadra, hogy jaj, de unom. Akkor is, és mindig jónak kell lenni. – *Azt is írod, ebben a kis kérdőívben az egyik jellemző tulajdonságodként, hogy gyötrődő vagy. Gyötrődő, vagyis nehezen teszed túl magad a téged ért negatív dolgokon?*

– Igen, ezt nagyon jól látod. Nehezen mászom ki a múltból. Ha kapok egy szerepet, én minden próbafolyamatban rettenetesen rossznak érzem magam. Teljesen kétségbe esem, aztán a premierre mindig megszületik a produktum. Hihetetlen gyötrődésen megyek keresztül.

– *Ez a civil életedre is jellemző?*

– Sajnos nagyon érzékeny vagyok.

– ... *de annyira vonz, hogy milyen érzés lehet. Önmagamat győzném le, ha egyszer megpróbálnám.*

– Ez így van, hiszen minden extrém sport arról szól, hogy átléped a saját korlátaidat, és legyűrd a félelmeidet. Ez azért vicces, mert én a bungi-jumpingba is biztos belehalnék. Tuti. Engem arra ember nem tudna rábeszélni. Képzeld, nyáron láttam, ahogy valaki leugrott. Csak álltam és már a látványtól gyomoridegem lett és izzadt a tenyerem... Az ejtőernyőzés nekem valahogy nem ugyanaz. Lehet tandemmel is ugrani, és ott van veled valaki, aki ezt profin tudja, és biztonságban vagy mellette. Másrészt meg...(nevet) mégiscsak több időd van, amíg zuhansz... Egyszer biztos, hogy kipróbálom! Már előre nevetek, mert lehet, hogy amikor azt mondják, hogy ugorni kell, majd sírva kiabálok, hogy neee...! Az egyik pécsi kollégám ejtőernyőzik, és tulajdonképpen onnan is jött ez az ötlet. Ő mondta, hogy egyszer elvisz, ha szeretném.

– *Lelkileg próbálok én is készülni.*

– Ki kell próbálni! Utána olyan büszke leszel magadra, hogy meg merted csinálni. Egyszer kipróbáljuk! De valamikor jó időben, nyáron. Ha túl leszel rajta, mondd el nekem, hogy milyen volt. Jó?

2007. december

tudok hagyatkozni, ami eljut hozzám a könyvekből, filmekből és a baráti elbeszélésekből Angliát nagyon kulturált országnak látom. Nagyon tetszik, hogy ott ma mai napig királyság van. Több ismerősöm járt már ott, és mindenki boldogan jött haza, és dicsérték az országot. Amerikában pedig – bár ott sem voltam még, csak a kedvesem – tetszik az, hogy sokszínű. Nagyvárosok, vidéki farmok, óriási sivatagok egyaránt vannak. Karriercözpontúnak látom Amerikát, bár lehet, hogy csak New York az. Szakmai részről pedig imádom az amerikai filmeket és színészeket. Persze ezt sem lehet általánosítani, mert rajtuk kívül is van millió tehetséges színész, de szerintem ők nagyon értik a filmzés műfaját. És a musicalt is.

– *A kamera előtt is kipróbálnád magad?*

– Jaj, nagyon! Nagyon szeretném!

– *Milyen típusú filmben tudnád magad elképzelni?*

– Ezen még nem gondolkodtam. A főiskolán, még elsőben azt mondta nekem az osztályfőnököm Kerényi Imre, hogy milyen jó lennék filmben, olyan „finoman”, tisztán játszom. A szavai nagyon megmaradtak bennem. Vártam, hogy hátha a filmesekkel lesz majd közös szakmai gyakorlatunk, de sajnos a musicalosztályokkal egyáltalán nem foglalkoznak. Csak a prózásokkal dolgoznak együtt. Az osztálytársaim közül néhányan játszottak már filmekben. Azt a fajta színjátszást szeretném megtanulni, ami a filmzéshez kell. Kipróbálni, hogy milyen lehet az, amikor azt mondják, hogy csapó, tessék és nosza, rajta. Más, mint a színpad. Úgy érzem, hogy ez nekem valahogy menne. Lehet, hogy tévedek, de van bennem egy ilyen érzés. Válogatásokon már voltam, de a rendezőknek határozott elképzeléseik vannak arról, hogy beleillesz az adott produkcióba vagy nem.

– *Szívemnek nagyon kedves az a kijelentésed, miszerint te is szeretnéd kipróbálni az ejtőernyőzést. Engem is rettenetesen vonz, hogy egyszer kipróbáljam.*

– Tényleg? (nevet)

– *És közben félek a magasságtól...*

– Én is...! (nevet)